

Udskriftsdato: 13. december 2025

KEN nr 9077 af 15/04/1990 (Historisk)

**Ankestyrelsens principafgørelse O-19-90 om kontanthjælp - tilbagebetaling
- begunstigende forvaltningsakt - terminsudgifter - manglende
underretning om tilbagebetalingspligt**

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 20714-89

Ankestyrelsens principafgørelse O-19-90 om kontanthjælp - tilbagebetaling - begunstigende forvaltningsakt - terminsudgifter - manglende underretning om tilbagebetalingspligt

Resume:

Tilbagebetalingspligt for hjælp til terminsudgifter blev opretholdt, selvom modtageren ikke var blevet underrettet om tilbagebetalingspligten i forbindelse med hjælpens udbetaling. Underretning var således ikke en gyldighedsbetingelse for tilbagebetalingspligten.

Den manglende underretning kunne heller ikke sidestilles med en begunstigende forvaltningsakt.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

28-05-2009

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 637 af 27. september 1989 - § 25, stk. 1, nr. 2

Sagsfremstilling:

M havde i en årrække levet af hjælp efter bistandsloven. I 1982-84 blev der ydet hjælp efter bistandslovens § 42, herunder til terminsudgifter med tilbagebetalings- og tinglysningspligt efter bistandslovens § 25, stk. 1, nr. 2.

Fra august 1984 blev § 42-hjælpen afløst af hjælp efter bistandslovens § 37, og M fik samtidig ny sagsbehandler, som ved en fejl ikke underrettede ham om, at også terminshjælp efter § 37 var tilbagebetalingspligtig og skulle tinglyses.

Efter at kommunen var blevet opmærksom på fejlen, blev M i december 1986 orienteret om, at der skulle ske tilbagebetaling.

M klagede til amtsankenævnet med henvisning til, at han havde troet, at tilbagebetalingspligten kun angik revalideringsperioden og således havde været i god tro ved hjælpens modtagelse.

Amtsankenævnet tiltrådte kommunens afgørelse.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at et tilbagebetalingskrav efter § 25, stk. 1, nr. 2, i modsætning til nr. 1, blot forudsætter en objektiv konstatering af, at der ydes hjælp til terminsydelser.

Hjælpsmodtagerens subjektive forhold var således ifølge bestemmelsens ordlyd uden betydning for tilbagebetalingspligtens beståen, og det var ikke en gyldighedsbetingelse, at hjælpsmodtageren var gjort bekendt med tilbagebetalingspligten.

Afgørelsen blev anket af M, som navnlig henviste til, at han ikke var blevet orienteret om tilbagebetalingspligten.

Sagen blev antaget til principiel behandling til afklaring af omfanget af kommunens underretningspligt i henhold til bistandslovens § 25, nr. 2, samt i givet fald konsekvenserne af manglende eller mangelfuld orientering om tilbagebetalingspligten.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt det kritisabelt, at kommunen ikke havde orienteret M om den tilbagebetalingspligt, der var forbundet med kommunens hjælp til dækning af terminsydelser i det omhandlede tidsrum.

Ankestyrelsen fandt imidlertid ikke, at det i bistandslovens § 25, nr. 2, er en gyldighedsbetingelse, at hjælpsmodtageren er orienteret om tilbagebetalingspligten.

Den manglende orientering kunne heller ikke sidestilles med en begunstigende forvaltningsakt. Ankestyrelsen tiltrådte således amtsankenævnets afgørelse.